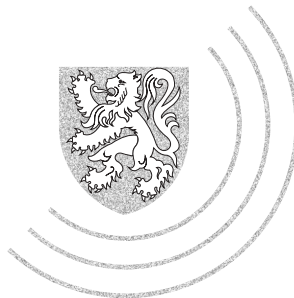

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2002-2003

31 januari 2003

VERZOEKSCHRIFT

betreffende de overeenstemming tussen het kadasterplan en het vergunningenregister

VERSLAG

**namens de Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening
uitgebracht door de heren Johan Malcorps en Jef Van Looy**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer Jacques Timmermans.

Vaste leden :

de heren Gerald Kindermans, Jan Laurys, Erik Matthijs, Jef Van Looy ;

de heer Jacques Devolder, mevrouw Dominique Guns, de heren Patrick Lachaert, Paul Wille ;

de heer Jean Geraerts, mevrouw Marleen Van den Eynde, de heer Frans Wymeersch ;

de heren Jacky Maes, Jacques Timmermans ;

mevrouw Isabel Vertriest ;

de heer Jos Bex.

Plaatsvervangers :

de heer Jos De Meyer, mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever, de heren Mark Van der Poorten, Jan Verfaillie ;

de heer Louis Bril, mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht, de heren Guy Sols, Gilbert Van Baelen ;

mevrouw Niki De Gryze, de heren Julien Librecht, Jan Penris ;

de heren Bruno Tobback, Jan Van Duppen ;

de heer Johan Malcorps ;

de heer Herman Lauwers.

DAMES EN HEREN,

Op 12 september 2002 werd door de heer Dirk De Neve een verzoekschrift ingediend betreffende de overeenstemming tussen het kadasterplan en het vergunningenregister.

De Voorzitter van het Vlaams Parlement heeft het verzoekschrift op 1 oktober 2002 ontvankelijk verklaard en verwees het voor verdere behandeling door naar de Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening.

De Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening heeft tijdens haar vergadering van 7 november 2002 het verzoekschrift behandeld, op basis van een technische nota van de administratie AROHM. Vervolgens heeft de commissie, na beraadslaging, een conclusie geformuleerd op 23 januari 2003.

1. Beknopte inhoud van het verzoekschrift

De vraag vertrekt van de vaststelling dat sommige gebouwen enerzijds gekend zijn door de diensten van het kadaster dat een federale overheidsdienst is, waarvan de verzamelde gegevens worden aangewend om de verschuldigde onroerende voorheffing te bepalen, en dat anderzijds dezelfde gebouwen door de overheden bevoegd voor de toepassing van de regelgeving inzake ruimtelijke ordening als onvergund kunnen beschouwd worden. De vraag houdt de aanklacht in van het bestaan van een anomalie in het kader van de ruimtelijke ordening.

2. Bespreking en opvolging van het verzoekschrift

Het verzoekschrift van de heer De Neve werd overgezonden aan de vaste en plaatsvervangende leden van de Commissie en aan de bevoegde minister.

De Commissie verzocht aan de administratie AROHM om een technische nota uit te werken voor de verdere bespreking van het verzoekschrift. De Commissie nam op haar vergadering van 7 november 2002 kennis van een technische nota die de minister ten behoeve van de Commissie had voorbereid met het oog op het formuleren van een conclusie/beslissing. In de nota wordt uitvoerig ingegaan op de opmerkingen in het verzoekschrift van de heer De Neve. De commissievoorzitter stelt voor dat de Commissie elementen uit deze nota van de minister als besluit bij dit verzoekschrift zou beschouwen.

3. Technische toelichting door de administratie AROHM

Namens de minister wordt een toelichting verstrekt door de heer Verkest, afdeling Bouwinspectie, AROHM.

De hypothese dat een anomalie zou bestaan in de fiscale wetgeving wordt in het verzoekschrift zeer terecht niet onder ogen genomen.

De vraag wordt gesteld naar aanleiding van een door een buurman ingediende klacht in verband met een gebouw dat is opgetrokken met overtreding van de wettelijke verplichting over een bouwvergunning te beschikken.

De vraag veroordeelt een eventueel gebrek aan overeenstemming tussen de door het kadaster bijgehouden gegevens en deze vermeld in het vergunningenregister.

Het vergunningenregister werd ingevoerd door het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en bestond dus niet onder de voorheen uitgevaardigde regelgevingen.

Artikel 96, § 1, van het decreet van 18 mei 1999 bepaalt dat het vergunningenregister een geïnformeerd gegevensbestand is over de perceelsgebonden informatie met betrekking tot de ruimtelijke ordening en de stedenbouw op het grondgebied van de gemeente. Het bevat voor het hele grondgebied van de gemeente minstens de volgende informatie per kadastraal perceel : (...) 4° elke aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning en de identiteit van de aanvrager ; 5° elke aanvraag voor een verkavelingsvergunning en de identiteit van de aanvrager ; 6° elke beslissing met betrekking tot die vergunningen, ook de stilzwijgende beslissingen in eerste aanleg, beroep, schorsing of vernietiging, en de identiteit van degene die in beroep gaat ; 8° de vermelding van elk proces-verbaal dat opge maakt wordt met betrekking tot inbreuken op dit decreet, het verdere gevolg dat aan deze processen-verbaal gegeven wordt, iedere gerechtelijke uitspraak en de uitvoering van de herstelmaatregelen.

Artikel 97 van dit decreet legt aan de gemeenten de verplichting op om een vergunningenregister op te maken, te actualiseren en ter inzage te houden van elkeen en er uittreksels, met de informatie die is bepaald in artikel 96, § 1, uit af te leveren volgens de bepalingen van dit decreet.

Zodra het vergunningenregister opgemaakt is, zal elke belanghebbende zich kunnen informeren over de vergunningstoestand met betrekking tot een perceel dat hij zou beogen te verwerven.

Het kadaster werd niet ingesteld met dezelfde doeleinden als het vergunningenregister. Van het kadaster mocht en mag dus niet worden verwacht dat het de behoeften zou dekken waaraan het vergunningenregister in de toekomst moet voldoen.

Tegen de aangeklaagde feiten kan niet worden opgekomen door verwijzing naar de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het rechtszekerheidsbeginsel, het continuïteits- en eenheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

In de rechtspraak van de Raad van State wordt vastgesteld dat het in het milieurecht meer voorkomt dat de Vlaamse regering, door tussenkomst van verschillende van haar ministers en diensten, met betrekking tot eenzelfde inrichting of activiteit, op grond van verschillende regelgevingen, verschillende beslissingen treft. Zo wordt als voorbeeld aangehaald een inrichting waarvoor wel een bouwvergunning, maar geen milieuvergunning wordt verleend. In dezelfde rechtspraak wordt gesteld dat geen 'eenheidsbeginsel', indien dit overigens zou bestaan, lijkt te kunnen worden ingeroepen in verband met beslissingen die op grond van verschillende wetgevingen genomen worden. Het feit dat een activiteit in overeenstemming is met een bepaalde regelgeving, impliceert immers niet dat ze ook in overeenstemming is met een andere. Op die manier kan de Vlaamse regering er inderdaad in rechte toe gebracht worden om door middel van verschillende van haar ministers of ambtenaren, ongeacht hun plaats in het organogram – schijnbaar – tegenstrijdige beslissingen te nemen.

De rechtspraak erkent evenmin dat de vermelde beginselen tegen de wet kunnen ingeroepen worden (Raad van State, West-Vlaamse Intercommunale voor Economische Expansie, Huisvestingsbeleid en Technische Bijstand (WVI), nr.84.964 van 27 januari 2000).

Bepaalde regelgevingen uitgevaardigd op grond van het natuurbehouddecreet, zijn supplementair aan bijvoorbeeld deze betreffende de ruimtelijke ordening, de onteigeningen, het archeologisch patrimonium en de subsidiëring van industrieterreinen.

Dit impliceert dat beslissingen op grond van de regelgeving inzake de ruimtelijke ordening, de onteigeningen,

het archeologisch patrimonium en de subsidiëring van industrieterreinen, geen stellingname inhouden met betrekking tot de al dan niet verenigbaarheid met de natuurbehoudwetgeving. Ze lijken dan ook geen verwachtingen of vertrouwen te kunnen scheppen, aldus de Raad van State.

De regelgeving betreffende de ruimtelijke ordening en de fiscale wetgeving hebben niet het karakter van supplementaire wetgevingen. Het is dan ook volstrekt uitgesloten dat beslissingen op grond van de fiscale wetgeving verwachtingen of vertrouwen kunnen scheppen op het vlak van de toepassing of niet-toepassing van de regelgeving op de ruimtelijke ordening.

4. Conclusie

Op basis van de uiteenzetting is na afweging van de juridische bepalingen terzake, een conclusie geformuleerd door de commissieleden. De Commissie stelt dat het kadaster niet is ingesteld met dezelfde doeleinden als het vergunningenregister. De opzet van het kadaster is namelijk niet hetzelfde als het vergunningenregister en dekt andere behoeften.

Het feit dat een activiteit in overeenstemming is met de ene regelgeving, impliceert niet dat ze ook in overeenstemming is met een andere regelgeving. De regelgeving inzake ruimtelijke ordening en de fiscale wetgeving hebben niet het karakter van supplementaire regelingen. Beslissingen op het vlak van de fiscale wetgeving kunnen geen verwachtingen scheppen op het vlak van de toepassing of niet-toepassing van de regelgeving ruimtelijke ordening.

Het vergunningenregister geeft per perceel de gegevens weer op het vlak van de ruimtelijke ordening, terwijl de gegevens van het kadaster gebruikt worden om de verschuldigde onroerende voorheffing te kunnen bepalen, die op zich geen verband houden met de vergunningstoestand.

De verslaggevers,

Johan MALCORPS
Jef VAN LOOY

De voorzitter,

Jacques TIMMERMANS